

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระพุทธศาสนาได้ถือกำเนิดขึ้นที่ประเทศอินเดียเมื่อประมาณสองพันกว่าปีก่อน โดยมีองค์พระศาสดาคือสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงถือกำเนิดในตระกูลกษัตริย์ มีพระนามในขณะครองเพศฤๅษีว่า เจ้าชายสิทธัตถะ พระองค์ทรงประกาศพระศาสนาเผยแผ่พระธรรมคำสั่งสอน อบรมพระปริณิพพาน พุทธศาสนาเริ่มเข้ามาในประเทศไทยหลังจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จปรินิพพานได้ 1 ปี เห็นได้จากที่มีการเริ่มนับพุทธศักราชที่ 1 ในประเทศไทยเรานับพุทธศักราชช้ากว่าศรีลังกาและพม่าไปหนึ่งปี โดยในประเทศไทยดังกล่าวเริ่มนับพุทธศักราชหนึ่งตั้งแต่วันที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงปรินิพพานทันทีโดยเปลี่ยนศักราชในวันวิสาขบูชา ซึ่งต่อมาในประเทศไทยสมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม ได้ให้เปลี่ยนศักราชใหม่ทุกปีเป็นวันที่ 1 มกราคม ตาม คริสต์ศักราชของยุโรป

เราจึงเห็นได้ว่าพระพุทธศาสนาได้มีความผูกพันกับประเทศไทยเป็นเวลายาวนาน จนมีความสำคัญเป็นส่วนหนึ่งของประเทศ หากประเทศเป็นเสมือนร่างกาย พระมหากษัตริย์เปรียบเสมือนหัวใจ ศาสนาพุทธในประเทศไทยก็เปรียบเสมือนลมหายใจ เพราะในชีวิตประจำวันของคนในสังคมไทยทุกระดับชั้น ประเพณีต่างๆ จะต้องมีความผูกพันกับศาสนาพุทธเสมอ ไม่ว่าจะเป็นงานศพ งานแต่งงาน งานบุญ ขึ้นปีใหม่ งานมงคลหรืองานอวมงคลต่างๆ จะต้องมีความเกี่ยวข้องกับศาสนา โดยจะเป็นเรื่องของความเชื่อว่าหากจะมีงานต่างๆ จะต้องมีการเลี้ยงพระ ถวายสังฆทาน ฟังธรรม เพื่อให้เกิดความสิริมงคลแก่คนและครอบครัว ซึ่งอย่างน้อยสิ่งที่เห็นและสัมผัสได้ของคนในสังคมก็คือความสบายใจ ศาสนาพุทธจึงมีอิทธิพลและเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของคนในสังคมไทยเป็นอย่างมาก และบุคคลซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการสืบทอดพระพุทธศาสนาและมีหน้าที่เผยแผ่พระธรรมคำสั่งสอนถือเป็นตัวแทนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นคือ พระสงฆ์ พระสงฆ์จึงมีบทบาทสำคัญมากในศาสนา เป็นบุคคลผู้ซึ่งประชาชนให้ความเคารพศรัทธา เพราะเห็นว่าเป็นผู้ควรได้รับการกราบไหว้บูชาด้วยใจบริสุทธิ์ บุคคลผู้ซึ่งสละแล้วซึ่งกิเลสเข้าสู่การบวชในพระบวรพุทธศาสนาเป็นพุทธสาวกของพระพุทธองค์ ครองเพศพรหมจรรย์ บริสุทธิ์แล้วซึ่งการชำระกาย วาจา ใจ ด้วย “ศีล” เป็นที่พึ่งที่พึ่งพิงให้บังเกิดสติด้วยพระธรรมเมื่อประชาชนทุกข์ร้อนใจ พระสงฆ์จึงเป็นบุคคลที่คนในสังคมให้ความคาดหวังไว้อย่างสูง ให้ความไว้วางใจไว้นั่นเองว่าเมื่อเข้าไปพบพระสงฆ์แล้วจะได้รับความสบายใจ ความอึดใจ อบอุ่นปลอดภัย

กลับมา ดังนั้นพระสงฆ์จึงเปรียบเสมือนภาพพจน์ของศาสนาหากพระสงฆ์ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับเพศสมณะ ย่อมนำความมัวหมองมาสู่ศาสนา

ในอดีตพระสงฆ์เปรียบเสมือนครูบาอาจารย์ เพราะในสมัยก่อนวัดเป็นเหมือนโรงเรียน มีพระสงฆ์เป็นครูช่วยสอนหนังสือให้อ่านออกเขียนได้ โดยเฉพาะเด็กผู้ชายต้องบวชเณรเพื่อเรียนหนังสือ จนเป็นที่มาของคำว่า “บวชเรียน” หรือชายไทยเมื่ออายุเข้า 25 ปีแล้วต้องบวชเพื่อทดแทนพระคุณพ่อแม่ และเพื่อศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนขัดเกลากจิตใจให้เป็นคนดี ใจเย็น มีสติปัญญาในการแก้ไขปัญหา จึงกล่าวได้ว่าการบวชในพุทธศาสนาเป็นประเพณีที่ประชาชนชาวไทยยังคงให้ความสำคัญมาจนกระทั่งตราบจนปัจจุบันนี้ แม้กระทั่งความเชื่อเรื่องการที่จะหาคู่ครองให้แก่บุตรสาว ก็จะต้องหาชายที่ผ่านการบวชเรียนมาแล้วเพราะเชื่อว่าผู้นั้นน่าจะเป็นคนดี เพราะผ่านการอบรมสั่งสอนขัดเกลากจิตใจมาดีแล้ว คำในสมัยก่อนเรียกชายที่ผ่านการบวชมาแล้วว่า “คนสุก” โดยมีคำนำหน้าชื่อว่า “ทิด” ในภาคกลางและ เรียกว่า “หนาน” ในภาคเหนือ จะเห็นได้ชัดว่าศาสนาพุทธมีอิทธิพลในชีวิตประจำวันของคนในสังคมไทยแทบทุกเรื่อง

แม้กระทั่งในปัจจุบันพระสงฆ์ในชนบทก็เปรียบเสมือนผู้นำในหมู่บ้าน และวัดเป็นเสมือนที่ชุมนุมเพื่อปรึกษาหารือเรื่องในหมู่บ้าน โดยมีเจ้าอาวาสเป็นที่ปรึกษา ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่าพระสงฆ์มีอิทธิพลต่อคนในสังคมเป็นอย่างมาก พระสงฆ์จึงควรมีพฤติกรรมที่ดีงามให้สมกับเป็นเพศบรรพชิต สมกับการกราบไหว้นับถือ แต่เนื่องจากปัจจุบันสังคมเปลี่ยนแปลงไป สิ่งชั่วชามีมากขึ้น ผู้คนในสมัยนี้ห่างไกลจากคำสั่งสอนที่แท้จริง มีจิตใจที่หยาบกว่าคนในสมัยพุทธกาลซึ่งได้ฟังธรรมเพียงไม่กี่คำ ก็สามารถยกจิตสำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้

เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนแปลงไปจุดประสงค์ของการบวชของบุคคลบางพวกเปลี่ยนไปเป็นบวชเพื่อหนีความยากจน บวชเพื่อหนีความผิดอาญา บวชเพื่อหาประโยชน์จากความเชื่อความศรัทธาของคนในสังคม มีความคิดว่าการบวชเป็นพระสงฆ์สบายไม่ต้องไปหางานทำ มีข้าวกิน มีเงินใช้ เมื่อมีเหตุปัจจัยหลายๆ อย่างดังนี้จึงทำให้เกิดพระภิกษุสงฆ์ที่ไม่ได้มุ่งศึกษาธรรมะอย่างแท้จริงภายในจิตใจยังเต็มไปด้วยกิเลสก่ออาชญากรรมต่างๆ ขึ้นในสังคมมากมาย ทำให้ศาสนาหมัวหมองขณะที่บุคคลอยู่ในเพศสมณะเพียงสวมเครื่องแบบสงฆ์แต่เมื่อไม่มีใจบวชเพื่อศึกษาพระธรรมตั้งแต่แรก สภาวะภายในจิตใจนั้นยังมิได้มีความแตกต่างไปจากบุคคลทั่วไปที่ได้เข้ารับการบวชแต่อย่างใด ซึ่งในบางครั้งพระสงฆ์บางรูปก็มีพฤติกรรมที่แสดงออกทางกาย วาจา ใจ ที่ไม่เหมาะสมและขาดความสำรวมยังมีอารมณ์เป็นกิเลสอยู่ครบทุกประเภท อาจตกเป็นผู้กระทำความผิดอาญาได้ทุกอย่างเหมือนบุคคลทั่วไป กรณีดังกล่าวถือว่าเป็นการที่พระภิกษุผู้นั้นขาดความละอายต่อบาปซึ่งในปัจจุบันพบว่าพระสงฆ์ได้กระทำความผิดกฎหมายหรือผิดศีลธรรมมากขึ้น ดังที่ปรากฏตามข่าว ทั้งสื่อโทรทัศน์และตามหน้าหนังสือพิมพ์ ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อศาสนา ทำลายความศรัทธาของคนในสังคมที่นับถือศาสนาอย่างรุนแรง โดยเฉพาะเรื่องที่ค่อนข้างละเอียดอ่อนต่อ

ความรู้สึกของคนในสังคม และกระทบต่อภาพพจน์ของพุทธศาสนาศาสนามากที่สุดคือ เรื่องการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ไม่ว่าจะเป็นการเสพเมถุนร่วมกับหญิงหรือโฮโมเซ็กส์ชวล ซึ่งเป็นเรื่องที่มีความผิดร้ายแรงที่สุดในพระธรรมวินัย โดยมีโทษถึงขั้นปาราชิก แต่โทษปาราชิกในพระธรรมวินัยและในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 ซึ่งมีโทษเพียงให้สึกเท่านั้นไม่มีโทษทางอาญาแต่อย่างใด

ดังที่ยอมรับกันว่าเมื่อสถาบันหลักในประเทศเราประกอบด้วยสามสถาบันหลัก ได้แก่ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ซึ่งในส่วนของสถาบันศาสนานั้น ศาสนาประจำชาติของประเทศไทยเราก็คือศาสนาพุทธ จึงถือได้ว่าสถาบันศาสนาจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก พระสงฆ์ซึ่งเป็นบุคคลผู้สืบทอดศาสนา มีหน้าที่เผยแผ่พระธรรมคำสั่งสอน เป็นบุคคลที่คนในสังคมให้ความไว้วางใจ เชื่อใจ เคารพนับถือเปรียบเป็นบุตรของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (พุทธบุตร) มีหน้าที่ในการเผยแผ่พระธรรมคำสั่งสอนซึ่งพระพุทธองค์ทรงให้รำลึกว่าพระธรรมคือตัวแทนของพระพุทธองค์ พระสงฆ์จึงเป็นบุคคลที่ประชาชนในสังคมให้ความคาดหวังไว้อย่างสูง ในเรื่องความประพฤติที่ดีงามในทุกเวลาที่ยังครองเพศสมณะ กล่าวถึงภาพลักษณ์เมื่อนึกถึงพระสงฆ์ โดยส่วนใหญ่ประชาชนจะนึกภาพพระภิกษุว่า เป็นบุคคลผู้สงบเยือกเย็น ใจดี ในท่วงท่าที่สำรวมงดงาม วาจาท่อ่อนโยนให้ข้อคิดให้คลายทุกข์ร้อน เป็นบุคคลที่คนในสังคมให้ความไว้วางใจเชื่อใจมากที่สุด มากกว่าบุคคลซึ่งถือว่าอยู่ในวิชาชีพที่มีเกียรติและน่านับถือในสังคมเช่น หมอ ตำรวจ ผู้พิพากษา ครูบาอาจารย์ เพราะเราอาจเห็นได้ว่าพระสงฆ์ไม่ต้องสาบานตัวในศาล หรือในกรณีที่มีการกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้น หากพบว่ามีบุคคลธรรมดาจับพระสงฆ์นั่งอยู่ด้วยกัน ก็มีความน่าเชื่อว่าพระภิกษุสงฆ์นั้นย่อมมิได้เป็นผู้กระทำความผิดอาญานั้น

ด้วยเหตุที่พระสงฆ์มีภาพลักษณ์ในเชิงบวกต่อสังคมที่สูงมากกว่าคนทั่วไป ไป ดังนั้นเมื่อมีพระภิกษุรูปใดที่กระทำให้อาณัติของศาสนาหมองโดยไม่ว่าจะเจตนาหรือเพียงแค่เล็งเห็นผลก็ตาม กรณีดังกล่าวควรที่จะมีมาตรการในการลงโทษพระสงฆ์ที่หนักกว่าคนทั่วไปเป็นบทเฉพาะเกี่ยวกับการกระทำผิดของพระสงฆ์ในกฎหมายอาญาให้เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น ซึ่งในปัจจุบันมีช่องว่างในกฎหมายพระสงฆ์อยู่ เช่น ในกรณีพระสงฆ์กระทำความผิดทางเพศโดยร่วมประเวณีกับหญิงที่อายุเกิน 20 ปีโดยหญิงยินยอม ก็มีโทษทางธรรมเพียงปาราชิกให้สึกออกจากศาสนาเท่านั้น ไม่ต้องรับโทษตามกฎหมายบ้านเมืองเพราะไม่มีความผิดตามกฎหมายอาญา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้บุคคลที่เข้ามาบวชหรือพระสงฆ์บางส่วนไม่เกรงกลัวต่อการกระทำความผิดกฎหมาย พระธรรมวินัยและศีลธรรม ในกรณีกลับกันเช่นกันกฎหมายก็มีช่องว่างในกรณีที่หญิงร่วมเพศกับพระภิกษุสงฆ์ก็ไม่มีบทบัญญัติเอาโทษทัณฑ์ไว้ เป็นช่องว่างหากหญิงนั้นต้องการทำลายหรือกลั่นแกล้งพระสงฆ์หรือมีผู้ใช้ให้ทำลายพระภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง ก็ควรจะมีกฎหมายออกมาบัญญัติให้หญิงซึ่งร่วมประเวณีกับ

พระภิกษุในกรณีที่แม้หญิงนั้นยินยอมก็ให้มีความผิดด้วยรวมไปถึงตัวการร่วม ผู้สนับสนุนให้กระทำความผิดและผู้ใช้หญิงให้กระทำความผิดฐานร่วมประเวณีกับพระภิกษุสงฆ์นั้นด้วยเพื่อปิดช่องว่างเพื่อมิให้ผู้หวังที่จะบ่อนทำลายศาสนาโดยใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือใช้หญิงในการเอาผิดกับพระภิกษุสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ในหมวดการกระทำความผิดของพระภิกษุสงฆ์ในเรื่องนี้ที่เคยเกิดขึ้นแม้กับพระพุทธรองค์ในครั้งพุทธกาลมาแล้วเช่นกัน เมื่อสตรีนางหนึ่ง เอาท่อนไม้ใส่ในเสื้อแก้มึงทำให้อายุพระพุทธสถานเวลาเช้า ออกเวลาเย็น แล้วเพิ่มท่อนไม้ให้ใหญ่ขึ้นเหมือนตั้งครุฑทำให้ผู้คนครหา พระพุทธรองค์ก็ใช้ขันติบารมี จนความจริงก็ได้ปรากฏเมื่อแผ่นดินจะสับสนางลงนรกปัจจุบันจะเห็นว่าแม้กรณีที่พระภิกษุข่มขืนหญิงจะมีโทษตามกฎหมายอาญาก็มีโทษเพียงให้สึก แล้วรับโทษตามกฎหมายอาญาเท่ากับคนทั่วไปกระทำความผิดเท่านั้น ทั้งที่ความเสียหายที่ก่อโดยผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นพระภิกษุสงฆ์นั้นส่งผลกระทบต่อปัจจัยหลายอย่างในสังคม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของจิตใจของคนส่วนรวม หรือในด้านความเชื่อมั่นศรัทธาในพระศาสนา เพราะเมื่อผู้ที่กระทำความผิดเป็นบุคคลที่กระทำความผิดเสียเองแล้วใครจะเป็นผู้ที่สาธุชนสามารถที่จะกราบไหว้ได้โดยไม่แคลงใจ ทั้งๆ ที่ยังมีพระภิกษุผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอีกมากมายแต่ได้รับผลกระทบต่อการศาสนาเพียงบางกลุ่มเท่านั้น ความคิดเห็นของประชาชนบางส่วนอาจอ้างผ่อนปรนให้ว่าพระภิกษุในปัจจุบันเป็นเพียงสมมติสงฆ์ยังมีกิเลสเหมือนปุถุชนย่อมพ่ายแพ้ต่ออิสตรีได้บ้างเมื่อกระทำความผิดจึงไม่เป็นเรื่องแปลกเช่นไร กฎหมายจะเอาโทษหนักขึ้นเห็นเป็นการที่ไม่ยุติธรรมนั้น จะเห็นได้ว่าหากศึกษาพระธรรมและปฏิบัติอย่างจริงจังนั้น โดยตามปกติชนมีใจน้อมนำพระธรรมถึงขั้นปลงใจออกบวชถือครองเพศบรรพชิตแล้วจิตย่อมโอนอ่อนผ่องายในขั้นแรกเมื่อปฏิบัติธรรมตามแนวทางที่พระธรรมบัญญัติไว้น้อมเกิดการตกตะกอนของจิต ไม่นานนักความกำหนัดในกามคุณย่อมเบาบางถึงขั้นไม่มีความต้องการทางเพศเลย ในข้อนี้ภคัสถ์ผู้ปฏิบัติตามพระธรรมยังสามารถรู้ได้เฉพาะตนในผู้ประพฤติพรหมจรรย์ถึงไม่รู้ข้อนี้จะเป็นสิ่งที่น่าแปลกใจยิ่งกว่า ฉะนั้นพระภิกษุสงฆ์ผู้กระทำความผิดทางเพศจะนำข้อแก้ตัว ว่าตนเป็นเพียงสมมติสงฆ์ไม่ใช่ภริยะสงฆ์สามารถกระทำความผิดทางเพศได้บ้างย่อมส่งผลให้ศาสนาเกิดความเสื่อมถอยและสูญสิ้นไปในไม่ช้า

ปัจจุบันเมื่อมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับศาสนาขึ้นประมวลกฎหมายอาญามาตราที่ใกล้เคียงกับเรื่องที่ศึกษาได้แก่ มาตรา 208 ความผิดฐานแต่งกายเลียนแบบภิกษุหรือนักบวชศาสนาอื่น ในกรณีที่พระภิกษุกระทำความผิดอาญาหากความผิดนั้นถึงขั้นปาราชิกตามพระธรรมวินัยถือว่าขาดจากความเป็นพระทันทีไม่ต้องมีการลาสิกขาแล้วยังสวมเครื่องแต่งกายเป็นพระภิกษุอยู่ต้องรับผิดชอบตามมาตรา 208 นี้ แต่กรณียังคงมีช่องว่างอยู่ตรงที่เมื่อกรณีที่พระภิกษุที่กระทำความผิดปาราชิกแต่ยังปกปิดการกระทำนั้นอยู่ต่อมาเมื่อความผิดปรากฏก็อาจรับโทษเกี่ยวกับศาสนาตามมาตรา 208 ซึ่งมีโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปีเท่านั้น และตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ก็ยังคงมีช่องว่างอยู่ในกรณีที่พระภิกษุ

ผิดอาบัติอย่างอื่นซึ่งไม่ถึงขั้นปาราชิกเนื่องจากไม่ได้บัญญัติถึงการสึกไว้โดยชัดเจนเป็นปัญหาในการสอบสวน¹ จึงเห็นได้ว่าเนื่องจากปัญหาดังกล่าวการป้องกันและปราบปรามผู้กระทำความผิดควรมีกฎหมายออกมาเป็นบทเฉพาะเพื่อใช้ในการลงโทษพระสงฆ์ที่กระทำผิดกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดพระธรรมวินัยโดยในการศึกษานี้จะศึกษาเฉพาะข้อที่ว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ แต่ความผิดดังกล่าวไม่ผิดกฎหมายบ้านเมืองให้ได้รับโทษหนักขึ้นเป็นบทเฉพาะเป็นรูปธรรมเพื่อลงโทษมารศาสนาให้สิ้นไป สิ่งสะท้อนบางอย่างในสังคมไทยที่จำเป็นต้องมีบทลงโทษที่หนักนั้น เห็นได้จากการที่พระสงฆ์มีอิทธิพลมีอำนาจเหนือจิตใจของผู้คนในสังคมมาก เช่น กรณีการปลุกเสกองค์ตุ๊กตารามเทพมีการตื่นตัวของมหาชนกับการปลุกเสกโดยพระสงฆ์มากมาย ส่งผลแม้กระทั่งเศรษฐกิจในวงการผู้ที่ชื่นชอบพระเครื่องในช่วงนั้น มีการโฆษณาอวดอ้างอิทธิฤทธิ์ของพระสงฆ์มากมายกลายเป็นเรื่องของธุรกิจตามมา ฉะนั้นการที่มีบทบัญญัติที่เคร่งครัดออกมาจะเป็นผลดีต่อศาสนาและยังประโยชน์ในการตัดสินใจของผู้ที่ต้องการบวชเพื่อที่จะศึกษาพระธรรมจริงๆ มีใจพร้อมน้อมนำ พระพุทธ พระธรรมเข้าสู่จิตใจ เผยแพร่ปฏิบัติในสิ่งที่ดีงามและเพื่อเป็นขวัญกำลังใจต่อพระผู้ปฏิบัติ ปฏิบัติชอบไม่ให้ท้อใจ หรือตกเป็นจำเลยในสังคมไปด้วย และเพื่อผู้ที่ต้องการจะบวชหรือพระภิกษุสงฆ์ที่บวชอยู่แล้วมีเครื่องบังคับใจและความประพฤติที่เห็นได้เป็นรูปธรรมมากขึ้น เพราะรู้ว่าหากทำผิดในเพศสมณะจะต้องรับโทษที่หนักขึ้นมากกว่าเพียงการต้องโทษอาบัติปาราชิกหรือโทษตามกฎหมายอาญาทั่วไป ให้มีความรับผิดชอบต่อสังคมมากขึ้นกว่าในปัจจุบันที่ไม่มีกฎหมายอาญาบังคับไว้โดยเฉพาะ

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษา หลักเกณฑ์เกี่ยวกับมาตรการลงโทษ ของผู้กระทำความผิด ขณะเป็นพระภิกษุสงฆ์ ในทางพุทธศาสนา

1.2.2 เพื่อศึกษา หลักเกณฑ์เกี่ยวกับมาตรการลงโทษทางอาญาของผู้กระทำความผิด ขณะเป็นพระภิกษุสงฆ์

1.2.3 เพื่อศึกษา และหามาตรการลงโทษ ผู้กระทำความผิด ขณะเป็นพระภิกษุสงฆ์ ในความผิดที่ผิดศีลธรรมแต่ไม่เป็นความผิดในทางกฎหมายอาญา

1.2.4 เพื่อศึกษา และหามาตรการลงโทษ ผู้กระทำความผิด ขณะเป็นพระภิกษุสงฆ์ ในทางพุทธศาสนา ที่เหมาะสม

¹ ทวีเกียรติ มินะกะนิษฐ ข. (2552). ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับอ้างอิง. หน้า 341.

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ เป็นแนวทางของวิถีชีวิต การดำรงชีวิตที่เป็นแบบอย่างและเป็นสถาบันที่สำคัญของที่ประชาชนคนไทย เป็นต้องดูแลแล้รรักษา ซึ่งประชาชนจะมีสิทธิ์ที่จะปฏิบัติตามพิธีกรรม ตามความเชื่อของตน พระภิกษุสงฆ์จึงเป็นผู้ที่มีบทบาทอย่างสำคัญต่อการเป็นแบบอย่างที่ดีและเป็นผู้ที่คอยชี้แนะทางแก่ประชาชน ดังนั้นเมื่อพระภิกษุสงฆ์มีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อสังคมไทยจึงจำเป็นที่จะต้องเป็นผู้ที่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยและกฎหมายบ้านเมืองอย่างเคร่งครัด

เมื่อพระภิกษุสงฆ์กระทำความผิดเสียเอง มาตรการลงโทษต่างๆ หากยังไม่เหมาะสมเป็นอย่างยิ่งกับการกระทำความผิดและผลกระทบที่เกิดขึ้นซึ่งเมื่อเทียบกับความผิดที่เจ้าพนักงานกระทำความผิดซึ่งพระภิกษุสงฆ์กระทำความผิดเปรียบเสมือนเป็นการทำลายสถาบันศาสนาของไทยซึ่งควรที่จะมีมาตรการลงโทษที่เหมาะสม

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาหลักเกณฑ์ต่างๆ เกี่ยวกับมาตรการลงโทษ ผู้กระทำความผิด ขณะเป็นพระภิกษุสงฆ์ ตามหลักแห่งประมวลกฎหมายอาญา และพระราชบัญญัติคณะสงฆ์พ.ศ. 2505 แก้ไขพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 กฎหมายเถรสมาคม ฉบับที่ 11 พระไตรปิฎก พระธรรมวินัย วินัยมุข

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาวิจัยในเชิงเอกสาร โดยศึกษาวิจัยข้อมูลจากตำรา ประมวลกฎหมาย กฎหมายรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง หนังสือพิมพ์และใช้ วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก ความคิดเห็น ของบุคคลที่เกี่ยวข้องและเชี่ยวชาญในทางพระพุทธศาสนา เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ถึงขอบเขตและมาตรการลงโทษที่เหมาะสม

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบถึงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับมาตรการลงโทษ ของผู้กระทำความผิด ขณะเป็นพระภิกษุสงฆ์ ในทางพุทธศาสนา

1.6.2 ทำให้ทราบถึงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับมาตรการลงโทษทางอาญาของผู้กระทำความผิด ขณะเป็นพระภิกษุสงฆ์

1.6.3 ทำให้ทราบถึงมาตรการลงโทษ ผู้กระทำความผิด ขณะเป็นพระภิกษุสงฆ์ ในความผิดที่ผิดศีลธรรมแต่ไม่เป็นความผิดในทางกฎหมายอาญา

1.6.4 ทำให้ทราบถึงมาตรการลงโทษ ผู้กระทำความผิด ขณะเป็นพระภิกษุสงฆ์ ในทางพุทธศาสนา ที่เหมาะสม